

sen skulde betale, og at Kommunerne skulde have uindskrænket Raadighed over Pengenes Anvendelse. Det ærede Medlem ved godt, at det er meget smaat med den Raadighed, Kommunerne har i det hele taget. Der er givet Bestemmelser om alt, hvad Kommunalbestyrelserne maa foretage sig. Det er forbavsende lidt, Kommunerne maa foretage sig uden at have faaet Lov dertil enten af Amterne eller for Bykommunernes Vedkommende af Indenrigsministeriet; det er kun ringe Raadighed, Kommunerne har over deres Pengemidler. Naar det ærede Medlem anførte — saaledes forstod jeg det —, at jeg skulde have sagt, at Staten skulde f. Eks. betale Gymnastikhuse, er det en forkert Anskuelse. Jeg mener netop, at det, som Kommunerne, f. Eks. paa Skolevæsenets Omraade, navnlig skulde betale, er Bygninger og den Slags, hvor der kan være Tale om at udvise mere eller mindre Flothed, medens det for Lærerlønningernes Vedkommende — saaledes som det ogsaa gentagne Gange fra anden Side er foreslaaet — i højere Grad maatte være Staten, som skulde betale. Dette, synes jeg, viser, at jeg netop gerne vil have, at Kommunerne skal føle Ansvaret for den Flothed, som de muligvis anvender.

Det ærede Medlem var inde paa Statstilskuddet til Kommunerne, der fandtes i tidligere Skattelove, og som han, saa vidt jeg forstod, ogsaa kunde ønske indført paa nærværende Lov. Det skal jeg ikke have noget imod. Hvis man i Udvalget kan enes om at indføre et Statstilskud til Kommuner, som er særlig haardt trængende, vil jeg gerne være med til det, naar blot det ærede Medlem kan angive os Regler for den rette Fordeling. Det ærede Medlem talte om sin Forgænger, Hr. Sandbæk, og de Regler, han havde udarbejdet. Jeg tror, at det eneste Menneske, der vistnok forstod disse Regler, er død. Jeg tror ikke, der var andre end Sandbæk selv, der forstod dem, og om han forstod dem, er jeg aldrig blevet klar over. Og Resultaterne for Kommunerne af Fordelingen efter disse Regler synes jeg heller ikke var særlig heldige. De gav ofte mere Arbejde, end Pengene var værd, og jeg synes ogsaa, at Tilskuddene vilde falde paa Steder, hvor de ikke burde falde. — Naar det ærede Medlem mener, at Tidspunktet for Fremsettelsen af Lovforslaget er bedre i Aar end for 2 Aar siden, vil jeg sige, at jeg synes lige godt, at den højtærede Indenrigsminister har lært for lidt af det uheldige, der skete for 2 Aar

siden. Han maatte vide, at vi maatte mindst have Lovforslaget en Maaned før, om det skulde lykkes at komme igennem med det i rette Tid. — Det glæder mig, at Venstres Ordfører kan slutte sig til, at Loven kun skal gælde i to Aar, og at der indføres en Bestemmelse om, at Revisionsforslaget skal fremsættes i den kommende Rigsdagssamling. Sker det, kan der maa ske blive Haab om at faa den Tid til Behandlingen af Lovforslaget, vi ikke tidligere har faaet.

Til den højtærede Ministers Bemærkninger har jeg ikke stort at sige, hvilket maaske til Dels kan skyldes, at den højtærede Minister har været forhindret i at overvære en Del af Debatten; at der derved kan have været et eller andet, som har undgaaet den højtærede Ministers Opmærksomhed, er ret naturligt. Kun skal jeg gøre den Bemærkning angaaende Skattelovskommissionen, at jeg tror saamænd ikke, det er saadan en stor Guldgrube, der ligger dør. Det er muligt, at den højtærede Minister med sin store Indsigt kunde lægge meget større Guldstumper frem for Dagen end dem, der er kommet fra Skattelovskommissionens Betænkning. Men der er noget, jeg tillægger Vægt i denne Betænkning, og det er, at man dog paa væsentlige Punkter fra forskellige Partiers Side har bestræbt sig for at opnaa en vis Enighed. Det synes jeg kunde være noget af en Rette- snor for Regeringen i dens Arbejde paa dette Omraade med Hensyn til, hvad der muligt kunde blive om ikke Enighed om, saa dog i det væsentlige Tilfredshed med. Det skulde imidlertid kun glæde mig, om Resultatet af de Overvejelser, Ministeriet nu er inde paa, maatte blive betydelig bedre end de Bestemmelser, som foreslaas i Skattelovskommissionens Betænkning. Det maa erindres, at det nu er 11—12 Aar siden, dette Arbejde paabegyndtes, og 8—9 Aar siden, det afsluttedes, og det maa selvfølgelig bringes i Overensstemmelse med Nutidens Forhold. Der er meget af det, som jeg slet ikke vilde vedstaa i Dag, for det passer slet ikke efter Nutidens Forhold. Jeg har kun anført — det gælder ikke saa meget den nuværende Minister som tidligere Ministre —, at man noget hurtigere kunde have taget Hensyn til en hel Del af de Forslag, som findes dør. Jeg indrømmer, at den højtærede Minister, til Trods for at Sagen tidligere har været til Behandling, dog har gjort sig den Ulejlighed at se efter, om vi nu ogsaa havde faaet de sidste Rester med fra Skattelovskommissionen med